

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku W. A. i K. A.
przy uczestnictwie B. K., M. M., R. K., K. K., M. S. i Gminy S.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 23 stycznia 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestniczki K. K. kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami wprowadzenia środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołali przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Podali, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne zawarte w pytaniach:

- czy w świetle art. 351 w zw. z art. 176 k.c., umowa przeniesienia własności nieruchomości skutkująca objęciem przez nabywcę w posiadanie samoistne zarówno gruntów, co do których dochodzi do przeniesienia tytułu prawnego ale również co do gruntów, które znajdują się wyłącznie w posiadaniu samoistnym bez tytułu prawnego najpierw zbywcy a następnie nabywcy, wywołuje skutek przeniesienia posiadania samoistnego co do gruntów posiadanych bez tytułu prawnego, umożliwiając zaliczenie okresu posiadania samoistnego zbywcy do okresu posiadania samoistnego nabywcy zasiadającego wskazane grunty?

- jakie warunki musi spełniać umowa, na którą wskazuje art. 351 k.c., zgodnie z którym przeniesienie posiadania samoistnego na posiadacza zależnego albo na dzierżyciela następuje na mocy samej umowy między stronami, aby w myśl art. 176 § 1 k.c. nabywcy posiadania samoistnego można było zaliczyć okres posiadania samoistnego jego poprzedników prawnych?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołanie we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. zobowiązuje skarżącego nie tylko do sformułowania zagadnienia prawnego ale też do przedstawienia wyczerpującej argumentacji prawnej, wskazującej na rzeczywiste istnienie powołanej przesłanki, uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, Nr 12, poz. 151 oraz z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Wymaga to przytoczenia argumentów wskazujących na rozbieżne oceny prawne, lub możliwość takich ocen w kontekście przepisów prawnych, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Skarżący nie sprostali powyższym wymogom, nie wykazali bowiem, że podniesione przez nich kwestie budzą poważne wątpliwości i stanowią o istotności przedstawionego zagadnienia prawnego. Wskazane przez nich wątpliwości koncertują się na odmiennej od Sądu drugiej instancji ocenie skutków umowy z dnia 8 listopada 2013 r., na podstawie której skarżący nabyli od Gminy S. prawo własności do działek o nr ew. 35/88, 35/89, 35/90 i przyjęciu, że na podstawie tej umowy doszło do przeniesienia posiadania samoistnego nieruchomości będących częściami działek o nr ew. 499, 500, 501, które stanowią przedmiot wniosku o stwierdzenie zasiedzenia w niniejszej sprawie. Wątpliwości te nie mają charakteru uniwersalnego zagadnienia prawnego i są ściśle związane z własną oceną orzeczenia przez skarżących i przyjętym przez nich kierunkiem rozstrzygnięcia. Pozwala to na stwierdzenie, że skarżącym nie chodzi o wykazanie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a jedynie o poddanie zaskarżonego orzeczenia kontroli kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 520 § 3 i art. 13 § 2 k.p.c. w związku z § 5 pkt 1 i § 2 pkt 5 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).